

Sygn. akt XI Ka 1375/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Kaczor

Sędziowie SO Magdalena Kurczewska – Śmiech (spr.)

SO Ewa Bogusz – Patyra

Protokolant st. sekretarz sądowy Małgorzata Kowala

przy udziale Prokuratora Marty Baranowskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2015r.

sprawy D. D.

oskarżonego z art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 29 października 2014r. sygn. akt VII K 1403/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób że:

1. obniża wysokość stawki dziennej grzywny do kwoty 60 (sześćdziesiąt) zł;

2. przyjmuje, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od wydatków za postępowanie odwoławcze, ustalając, że ponosi je Skarb Państwa.

XI Ka 1375/14

UZASADNIENIE

D. D. został oskarżony o to, że w dniu 20 listopada 2013 roku w miejscowości B., woj. (...) przewoził samochodem m-ki F. (...) o nr rej. (...) wyroby objęte obowiązkiem znaczenia znakami skarbowymi polskiej akcyzy bez tych znaków stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art. 63 k.k.s. w postaci: 1910 paczek, papierosów marki (...) 90 paczek papierosów marki J. (...), dla których kwota narążonego na uszczuplenie podatku akcyzowego wyniosła 28061,00 złotych

tj. o czyn z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 29 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Chełmie oskarżonego D. D. uznał za winnego tego, że w dniu 20 listopada 2013 roku w miejscowości B., powiatu (...), przewoził w samochodzie osobowym marki F. (...) nr rej. (...) wyroby tytoniowe w postaci: 1910 (tysiąca dziewięćset dziesięć) paczek papierosów marki (...) oraz 90

(dziewięćdziesięciu) paczek papierosów marki (...), bez polskich znaków skarbowych akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art. 63 k.k.s., przez co naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w wysokości 28061,00 zł (dwadzieścia osiem tysięcy sześćdziesiąt jeden) zł, czym wyczerpał dyspozycję art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych określając wysokość stawki dziennej na podstawie art. 23 § 3 k.k.s. na 100,00 (sto) zł; na podstawie art. 30 § 1 k.k.s. w zw. z art. 30 § 6 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt. 4 k.k.s. w zw. z art. 31 § 6 k.k.s. w zw. 30 § 2 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/574/13 (k. 18 akt sprawy) pod poz. 1 i 2 poprzez ich zniszczenie; zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, z których wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi: rażącą niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych w wysokości po 100 złotych każda, przez niedostateczne uwzględnienie znaczenia ustalonych w toku postępowania okoliczności łagodzących wymiar kary, tj. faktu przyznania się oskarżonego do postawionego zarzutu, niskiej społecznej szkodliwości czynu, motywacji popełnienia przestępstwa, właściwości i warunków osobistych oskarżonego, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania się sprawcy po jego popełnieniu, a także przez nieuwzględnienie możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonego, podczas gdy sytuacja finansowa, w której się znajduje nie pozwala na uiszczenie tak wysokiej kary grzywny, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia mu kary zbyt surowej.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz zastosowanie wobec oskarżonego łagodniejszego wymiaru kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, które określają kierunek apelacji, postawione w niej zarzuty i sformułowane wnioski. Sprawstwo i wina oskarżonego potwierdzone zostały zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, którego ocenę Sąd I instancji przeprowadził z należytą starannością. Ustalenia w tym zakresie nie były kwestionowane w środku odwoławczym.

Co się zaś tyczy argumentacji podniesionej w apelacji wskazać należy, iż z rażącą niewspółmiernością kary mamy do czynienia tylko wtedy, kiedy kara orzeczona w zaskarżonym wyroku, z uwagi na rodzaj, bądź wymiar, rażąco odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć w drugiej instancji na skutek prawidłowego zastosowania dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary. Rażąco niewspółmierna kara to taka, która w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą.

Sytuacja taka na pewno nie występuje w omawianym przypadku, o ile skarżący upatruje niewspółmierności kary w ilości stawek dziennych grzywny wymierzonych oskarżonemu. W świetle stanowiska obrońcy Sąd Rejonowy, w odniesieniu do osoby oskarżonego, nie dopatrywał się okoliczności łagodzących do których należą przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu i niekwestionowanie w żadnym stopniu okoliczności zdarzenia, a w konsekwencji nie wziął ich pod uwagę przy wymiarze kary. Nie uwzględnił również okoliczności dotyczących sposobu życia, charakteru i warunków osobistych oskarżonego, dotychczasowej niekaralności, a także zachowania oskarżonego po popełnieniu czynu.

Przede wszystkim wskazać należy, iż inne kryteria decydują o liczbie stawek dziennych, a inne o wysokości danej stawki. Na wysokość kary grzywny wzgląd ma przede wszystkim stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oraz względy prewencyjne. Natomiast przy ustalaniu wysokości stawki dziennej, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Jeżeli chodzi o wymiar kary grzywny, to Sąd I instancji – w sposób wolny od błędu - ocenił wszelkie okoliczności posiadające wpływ na jej wysokość. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Rejonowy miał w polu

widzenia te wszystkie okoliczności, które w warunkach przedmiotowej sprawy posiadały wpływ na wymiar kary, a w szczególności ustawowe zagrożenie za tego rodzaju czyn, jaki jest przedmiotem niniejszego postępowania oraz okoliczności przypisanego czynu, a w szczególności rodzaj i rozmiar jego ujemnych następstw i w prawidłowy sposób je uwzględnił.

Orzeczone wobec oskarżonego grzywna w liczbie 200 stawek dziennych jest adekwatna do znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy oskarżonego, uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Trudno przy tym zaaprobować stanowiska obrońcy oskarżonego, który takimi argumentami jak wysoka stopa bezrobocia, brak perspektyw rozwoju gospodarczego, wsparcia i opieki ze strony państwa, usiłuje usprawiedliwić tego rodzaju przestępczy proceder jak ten będący przedmiotem niniejszego postępowania, a chęć pomocy matce potraktować jako okoliczność łagodzącą.

Nie można natomiast uznać, iż określona przez Sąd Rejonowy na kwotę 100 złotych stawka dzienna grzywny jest adekwatna do dochodów oskarżonego, jego warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych, które zgodnie z treścią art. 23 § 3 k.k.s. należy mieć na uwadze przy jej ustalaniu. Co prawda wysokość stawki dziennej grzywny nie narusza treści w/w przepisu w tym zakresie, że stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Trafnie jednak podnosi obrońca oskarżonego, iż mając na względzie dochody oskarżonego, jakie zadeklarował (ok. 1000 złotych miesięcznie), a które to wynagrodzenie otrzymuje z tytułu wykonywanych prac dorywczych, to ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych, nie przystaje do możliwości płatniczych oskarżonego. Choć okoliczność tę miał w polu widzenia Sąd Rejonowy, to nie znalazła ona należytego odzwierciedlenia przy ustaleniu wysokości stawki dziennej grzywny.

Kierując się więc kryteriami, o których mowa w art. 23 § 3 k.k.s., Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i wysokość stawki dziennej grzywny określił na sześćdziesiąt złotych. W takim zakresie Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie, nie znajdując podstaw do dalszego łagodzenia kary. W przekonaniu Sądu Okręgowego tak ukształtowana kara, postrzegana przez pryzmat całokształtu dolegliwości wynikających z treści wyroku, spełnia wszystkie dyrektywy jej wymiaru i jest pozbawiona cech rażącej surowości. Oskarżony jest osobą młodą i zdrową, nie ma nikogo na utrzymaniu, a zatem posiada możliwości zarobkowe, które umożliwiają mu poniesienie finansowych konsekwencji czynu, którego sprawstwo zostało mu przypisane.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Konsekwencją zmiany w zakresie kary było przyjęcie, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji.

Rozstrzygnięcie o wydatkach poniesionych w postępowaniu odwoławczym zostało wydane na podstawie art. 624 § 1 kpk (zasada słuszności).

Sławomir Kaczor Magdalena Kurczewska-Śmiech Ewa Bogusz-Patyra